La Comédiathèque

Un petit assassinat sense conseqüències

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

Un petit assassinat sense conseqüències

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

De l'adulteri involuntari a l'homicidi involuntari
només hi ha un pas, ben fàcil de fer.
El més difícil és fer desaparèixer el cos del delicte…

Personatges

Adrià

Eva

Cristina

© La Comédiathèque

Acte 1

La sala d'estar, una mica desendreçada, d'una casa de gent benestant amb aires bohemis, a l'àrea metropolitana de Barcelona. Un mòbil abandonat a terra sona sense que ningú contesti. Entra l'Adrià, visiblement preocupat. Té les mans ensangonades. Es mira el mòbil sense agafar-lo.

Adrià – Merda...

El mòbil deixa de sonar. Treu un mocador, agafa el mòbil amb el mocador, amb molt de compte i se'l fica a la butxaca. S'afanya a endreçar una mica la sala. Recull de terra una camisa plena de sang i se la mira, esparverat.

Adrià – No... No pot ser...

Sona el timbre. Amaga la camisa sota un coixí del sofà. Torna a sonar el timbre.

Adrià – Ja vinc!

Desapareix un instant per anar a obrir i torna darrere de l'Eva, la seva dona.

Eva – Perdona, m'he tornat a deixar les claus. És que avui tot em surt del revés. M'ha tocat defensar d'ofici una dona acusada d'homicidi dolós. No t'ho perdis: una aficionada al bricolatge que va tallar el marit en tres trossos amb una serra de vogir. I resulta que... *(S'interromp quan veu que l'Adrià no l'escolta.)* No fas gaire bona cara... Encara estàs encallat amb aquella idea per a una obra nova?

Adrià – Sí, però no és això el que em preocupa...

Eva – M'estàs començant a espantar. Què passa? No em diguis que ve la teva mare a sopar.

Adrià – No, no, tranquil·la...

S'asseu al sofà.

Eva – Ah, doncs no pot ser tan greu. Per cert, què et ve de gust menjar? No tinc gaires ganes de cuinar... Podríem demanar sushi i menjar-ne davant la tele, no?

Adrià – Sí... Bé, no... Ara mateix no estic per això, saps?

Eva – No sabia que calgués estar d'humor per cruspir-se quatre peces de sushi... *(S'asseu al seu costat al sofà i li fa un petó.)* Tampoc no et demano que em facis l'amor salvatgement ara mateix, aquí, damunt la catifa. *(Veient el seu poc entusiasme.)* Quin entusiasme... Primer demanaré dos menús. L'avantatge del sushi és que no es refreda...

Adrià – No és com els cadàvers.

L'Eva es queda sorpresa en sentir aquell comentari macabre.

Eva – Bé... Mentre esperem que ens ho portin, m'explicaràs les teves penes i faré tot el que pugui perquè recuperis les ganes de viure... *(Agafa el mòbil i es posa a marcar un número.)* Dolça o salada?

Adrià – Què?

Eva – La salsa del sushi! Dolça o salada?

Adrià – No ho sé...

S'aixeca i comença a caminar amunt i avall de la sala.

Eva – Una de cada, com sempre... *(Al telèfon.)* Sí, a domicili. Dos menús Califòrnia. Això mateix, carrer dels Til·lers, número nou... Una de dolça i una de salada. Perfecte, gràcies... *(Desa el mòbil.)* En mitja hora... Au, vine a seure aquí al meu costat. La mama et cuidarà... *(Aparta un coixí per fer-li lloc, veu que en sobresurt la camisa ensangonada i l'estira.)* Però què és aquesta porqueria? Què ha passat aquí? *(Veient la sang de les mans.)* Que t'has fet mal?

Adrià – No, jo... Ni és la meva camisa ni és sang meva...

Eva – De qui és, doncs?

Adrià – Escolta, Eva, em sembla que he matat algú...

Eva – Et sembla? Què dius, ara?

Adrià – No, de fet... No m'ho sembla, no... N'estic segur.

Eva – Però, Adrià, no pot ser. No es mata algú així com així. Mira, jo mateixa: les vegades que m'han vingut ganes de matar la teva mare! I encara no ho he fet. Saps per què?

Adrià – No...

Eva – Perquè no soc una criminal, per això! No em deixo endur pels impulsos. M'ho rumio. Sospeso els pros i els contres. I penso que vint anys de presó serien un preu massa alt per al plaer momentani d'escanyar la teva mare.

Adrià – Es veu que els homes resistim molt pitjor els impulsos.

Eva – Escolta, Adrià, cada dia veig criminals als jutjats. I creu-me, tu no encaixes gens en aquest paper...

Adrià – Jo també m'ho pensava... Fins fa una estona.

Eva – Ah, és una idea per a la teva nova obra!

Adrià – Perdona?

Eva – La història d'una dona que torna de treballar i el marit li anuncia que li ha matat l'amant? Vols provar amb mi si funciona la idea, oi?

Adrià – Collons, Eva, que he matat algú! Com t'ho he de dir perquè em creguis?

Eva – No n'hi ha prou de dir que ets un assassí, saps? Ho has de demostrar.

Adrià – Ah, sí?

Eva – Si sabessis quanta gent es declara culpable d'un crim que no ha comès... La setmana passada defensava un escolta acusat d'haver assassinat un capellà. Doncs mira: hi havia mitja dotzena de llobatons més que també es vantaven d'haver-lo matat. Vaig haver de suar per convèncer el jutge que el culpable era el meu client.

Adrià – Bé... I com ho vas fer?

Eva – Molt senzill... Era l'únic que sabia sota quin arbre havia enterrat el cadàver d'aquell sant home.

Adrià – I què?

Eva – I doncs...? On és el cos del delicte?

Adrià – Aquí al costat, a la cuina.

L'Eva sembla adonar-se de cop de la gravetat de la situació.

Eva – A la cuina? Estàs de broma...

Adrià – Vols anar-lo a veure?

L'Eva mira cap a la cuina, dubta, però al final hi renuncia.

Eva – Però... què ha passat? I, per començar, qui és?

Adrià – És... en Pau.

Eva – En Pau?

Adrià – En Pau.

Eva – Ai, no... En Pau, no...

Adrià – Hauries preferit que hagués matat algú altre?

Eva – Déu meu, Adrià... Digues que no és veritat...

Adrià – Prou que m'agradaria... Malauradament...

Eva – És una broma, oi?

Adrià – La camisa que tens a les mans és seva. Mira... Porta les inicials gravades als botons de puny.

L'Eva mira els botons de puny, al·lucinada.

Eva – P. S. ...

Adrià – Pau Sánchez. A més, no coneixem ningú més que porti botons de puny si no és el dia del seu casament.

Eva – Però, Adrià... per què?

Adrià – Ha estat un accident...

Eva – Un accident? Vols dir... un accident domèstic?

Adrià – Se'n podria dir així, sí...

Eva – Explica't! Retallaves les bardisses del jardí, no has vist que era just al darrere pixant i li has seccionat... la caròtide? Si és una cosa així, tranquil, que no és cap assassinat. Amb un bon advocat...

Adrià – Em temo que no ha anat exactament així...

Eva – Com ha anat, doncs?

Adrià – Diguem que ha estat més aviat... un homicidi involuntari.

Eva – Com que involuntari?

Adrià – Hem tingut una conversa.

Eva – Una conversa? Vols dir una discussió?

Adrià – Sí, això... Una discussió, si vols.

Eva – Una discussió violenta, doncs...

Adrià – Prou violenta perquè acabés matant-lo, en tot cas. Però em sembla que ja soc en ple interrogatori.

Eva – Perdona... Deformació professional.

Adrià – El fet és que l'he matat.

L'Eva està destrossada.

Eva – Tot això és culpa meva...

Adrià – Què?

Eva – Bé, no directament, però...

Adrià – Com que és culpa teva?

Eva – No et deixaré a l'estacada, Adrià. Un crim passional es pot defensar força bé davant d'un tribunal, saps?

Adrià – Un crim passional? Vols dir... en Pau i jo?

Eva – L'has matat perquè m'hi vaig ficar al llit, oi?

Adrià *(atònit)* – Te'n vas anar al llit amb en Pau?

Un moment de desconcert.

Eva – No és per això que l'has matat?

Adrià – No sabia que t'hi havies ficat al llit!

Eva – Va ser fa molt de temps...

Adrià – Quant?

Eva – No ho recordo... Mig any, més o menys.

Adrià – D'això en dius molt de temps? Ara només falta que em diguis que ha prescrit.

Eva – Va ser... un accident.

Adrià – Sí, és clar... Un accident domèstic?

Eva – No va ser cap aventura, Adrià. Només va passar una vegada. No me l'he estimat mai...

Adrià – Això em deixa molt tranquil, sí... Que et fiquis al llit amb homes que no t'estimes.

Eva – Amb homes, no! Només amb en Pau, t'ho juro. Va ser un malentès i prou! En Pau! T'imagines, jo i en Pau?

Adrià – Et recordo que és el meu millor amic.

Eva – I jo et recordo que l'has matat...

Adrià – I com va passar?

Eva – Va ser... una confusió.

Adrià – Ah, ja ho veig... Una mena d'adulteri involuntari...

Eva – Exacte!

Adrià – No havia sentit mai una excusa tan penosa. Aquesta és la teva estratègia de defensa?

Eva – No canviem els papers, sisplau. Qui ha comès un crim ets tu, no jo. I ara et tocarà a tu donar explicacions a la policia.

Adrià – És a dir, que penses denunciar-me?

Eva – Què vols que fem, si no?

Adrià – És justament el que volia fer abans que arribessis. Però ara que sé que en Pau és el teu amant... no es creuran mai que hagi estat un homicidi involuntari!

Eva – I ara serà culpa meva! A més, no és el meu amant, com dius tu. Només vam anar al llit una vegada!

Adrià – Tant se val. Es pensaran que m'he volgut venjar. Que ho he fet premeditadament. Em caurà la perpètua!

Eva – Ja els ho explicarem...

Adrià – Això de l'adulteri involuntari, vols dir?

Eva – Ep! Jo no he matat ningú, eh?

Pausa.

Adrià – I ara què fem?

Eva – Com que què fem?

Adrià – No em deixaràs penjat, oi? M'enganyes amb el meu millor amic i ara que l'he matat te'n rentes les mans?

Eva – Quan l'has matat, encara no sabies que m'hi havia ficat al llit!

Adrià – No juguem amb les paraules, va.

Eva – Per cert, és veritat. Per què l'has matat, en Pau?

Adrià – Per una bestiesa.

Eva – T'escolto...

Adrià – Diguem que... M'ha confessat que no li havia agradat gens la meva última obra.

Eva – La teva última obra? Microones?

Adrià – D'acord, potser no era la millor.

Eva – Va deixar el públic ben fred.

Adrià – Gràcies per tenir la delicadesa de recordar-m'ho...

Eva – Ja et vaig dir que li havies de canviar el títol... I l'has matat per això? Perquè et va dir que no li agradava una obra que a tothom li va semblar una merda?

Adrià – Es veu que això ha revifat una rivalitat que arrosseguem des de fa anys. Amb en Pau hem competit sempre. Per les noies, entre altres coses. Ja a l'institut...

Eva – Bé, i després?

Adrià – Hem arribat a les mans. Ha relliscat i s'ha picat la templa contra la cantonada de la taula.

Eva – Amb tanta sang a la camisa, més aviat em pensava que era una ferida d'arma blanca.

Adrià – La sang sortia a raig pertot arreu. Pels ulls, pel nas, per les orelles. Ha tingut convulsions durant ben bé un quart d'hora. I després, res.

Eva – I no se t'ha acudit trucar al 112?

Adrià – Quan dic un quart d'hora, potser han estat uns minuts o uns segons. Estava mort de por. Paralitzat. He perdut la noció del temps. Quan m'he decidit a trucar, ja era massa tard... *(Sona el timbre. L'Adrià sembla inquiet.)* Creus que són ells?

Eva – Qui? Els de l'ambulància?

Adrià – La policia!

Eva – Si no els has avisat...

Adrià – Potser els veïns han sentit alguna cosa.

Eva – Ah, no, deu ser la Cristina...

Adrià – La Cristina? La dona d'en Pau?

Eva – Que coneixes cap altra Cristina?

Adrià – Però com ho pot saber, tan aviat?

Eva – No ho sap. M'ha trucat fa una hora. Me n'havia oblidat completament. Volia parlar-me d'una cosa important. Li he dit que passés per casa...

Adrià – No obrim.

Eva – Ho trobarà estrany. Li he dit que seria aquí.

Adrià – Tens raó... Doncs obre tu. Jo m'amago a la cuina.

Eva – No creus que més valdria explicar-li-ho tot? I acabar d'una vegada...

Adrià – Dir-li que el cadàver del seu marit és aquí al costat, estès a terra en un bassal de sang? Et sembla una bona manera de comunicar-li que és vídua?

Torna a sonar el timbre.

Eva – D'acord... Miraré de despatxar-la de pressa i després ja veurem què fem.

Adrià – Sobretot, no la deixis entrar a la cuina.

L'Adrià se'n va a amagar a la cuina. L'Eva torna a ficar la camisa sota el coixí i va a obrir.

Eva – Ja vinc!

L'Eva surt i torna al cap d'un instant amb la Cristina.

Cristina – Perdona que vingui així, sense avisar. En Pau no és aquí, per casualitat?

Eva – En Pau? Que estrany que ho preguntis... No, per què?

Cristina – M'ha semblat veure la seva moto aquí a baix, però bé. Una moto o una altra, totes s'assemblen, no?

Eva – Sí... És clar...

Cristina – I l'Adrià?

Eva – Sí, sí, és aquí, però... està treballant. En la nova obra. I ja el coneixes, quan escriu...

Cristina – Ho entenc... Sobretot després de la patacada amb l'última obra... Com es deia, ara?

Eva – Microones.

Cristina – Amb aquest títol, no m'estranya que deixés el públic ben fred.

Eva – Suposo que no has vingut per parlar-me d'això...

Cristina – Em sap molt greu venir-vos a destorbar. Ja sé que no és un bon moment, però és important.

Eva – Dona, i tant! No em destorbes gens. Si no pots comptar amb els amics quan els necessites... Vols prendre alguna cosa?

Cristina – No, gràcies...

Eva – Millor... *(La Cristina se la mira, una mica sorpresa.)* No, vull dir... Seu, sisplau... *(L'altra es disposa a seure al sofà, a tocar del coixí sota el qual hi ha la camisa.)* Eh... No, seu aquí, més val.

L'Eva li assenyala un tamboret o un puf força incòmode.

Cristina *(asseient-s'hi)* – D'acord...

Eva – És que en aquests sofàs, ja saps què passa... T'hi adorms de seguida. Estic una mica feta pols i... vull estar ben atenta al que em diguis... *(Agafa un seient semblant i també s'asseu.)* Què era, doncs, allò tan important?

Cristina – Doncs... No t'ho creuràs... Acabo de descobrir que en Pau em posa les banyes.

Eva – Què dius? I no ho sabies?

Cristina – Doncs... no. Per què? Tu ho sabies?

Eva – I ara! Volia dir... I saps amb qui?

Cristina – Ben bé, no.

Eva – Millor, millor...

Cristina – Com que millor?

Eva – No, vull dir que potser seria pitjor encara si sabessis amb qui.

Cristina – No ho sé...

Eva – I què hi fa, al capdavall? La qüestió és que t'enganya, no?

Cristina – Sí... Bé, tens raó. El pitjor seria que m'enganyés amb algú que conec.

Eva – És clar...

Cristina – T'ho imagines? Que descobreixis que el teu marit s'entén amb la teva millor amiga?

Eva – Però què dius, ara...?

Cristina – No, tranquil·la. Jo no et faria mai una cosa així.

Eva – Gràcies.

Cristina – De tota manera, s'ha acabat. Em divorcio.

Eva – No corris tant... No trobes que t'estàs precipitant? Potser ha estat un accident...

Cristina – Un accident? Com vols dir? Et penses que t'encastes contra algú per distracció? Perquè tenies el cap en una altra banda? I després feu la declaració amistosa i paga l'assegurança?

Eva – No, és clar, però...

Cristina – I quan arriba a casa, al vespre, el paio li diu a la dona: per cert, m'he oblidat de dir-t'ho, he tingut un petit accident, m'he encastat contra la veïna. Però tranquil·la, que la culpa és seva.

Eva – S'ha encastat contra la veïna?

Cristina – No, dona, era un exemple! T'ho deia per dir alguna cosa. Segur que estàs bé? Sembla que aquesta història t'afecti més a tu que a mi.

Eva – És que pateixo per tu. Éreu una parella tan... Quan dèiem en Pau i la Cristina, era...

Cristina – Com dir l'Adrià i l'Eva.

Eva – Pensar que us separareu...

Cristina – Ja ho veus. Res no dura per sempre.

Eva – Sí, ja amb Adam i Eva la cosa no va acabar gaire bé.

Cristina – En tot cas, no penso tornar a dormir sota el mateix sostre que aquell malparit.

Eva – És clar, t'entenc...

Cristina – I compto amb tu perquè em portis el divorci, eh?

Eva – Vols dir? No sé si... Us conec a tots dos, podria ser una mica compromès.

Cristina – Estàs de broma? La meva amiga ets tu! En Pau és més aviat amic de l'Adrià. Nosaltres ja ens coneixíem de molt abans que els coneguéssim, no?

Eva – És veritat...

Cristina – Són tots uns porcs, t'ho dic jo... Bé, no ho dic per l'Adrià, és clar.

Eva – Evidentment.

Cristina – Tot i que, entre tu i jo, aquests dos són ben bé l'un per l'altre...

Eva – Tampoc exageris... T'asseguro que l'Adrià...

Cristina – Ja veurà el que li costa aquest divorci. Ets letal, sí o no?

Eva – Perdona?

Cristina – Com a advocada! Ets letal, no? Almenys tens aquesta fama.

Eva – Ah, sí?

Cristina – M'ho va dir la Paloma. Li vas portar el divorci, recordes?

Eva – Ah, sí?

Cristina – Sí, dona! Estava casada amb un dentista. Tenia una clínica enorme a la Bonanova. Es veu que les pacients, en aquella butaca, no obrien la boca només perquè els arreglés les dents... Total, que diuen que vas deixar el marit en pilotes.

Eva – No cal exagerar... Aquesta no és ben bé la feina d'una advocada, saps? Un divorci és, abans de res, el fracàs d'un projecte de vida en comú. La nostra feina és mirar que la separació sigui tan poc dolorosa com sigui possible.

Cristina – No siguis tan modesta. Sé que ets letal. I t'aviso: en Pau, el vull dessagnar.

Torna l'Adrià amb un davantal tacat de sang.

Adrià – Hola.

Cristina – Em pensava que estaves escrivint la teva pròxima obra d'èxit...

Adrià – També estava cuinant una mica...

Cristina – Ah, caram...

Adrià – Saps? Escriure té molt a veure amb cuinar. Primer calen bons ingredients. Una bona recepta. Un pessic de sal. Un punt de picant. Després només cal deixar-ho coure a foc lent...

Cristina – D'acord... No sabia que a més fossis tot un cuiner... I quina és la teva especialitat?

Adrià – El paté de senglar.

Eva – La seva famosa recepta secreta. Quan en fa, ningú no pot entrar a la cuina...

Adrià – I tu, com estàs?

Eva – En Pau ens ha deixat... Vull dir, la Cristina... Ha decidit deixar en Pau.

Adrià – Què dius?

Cristina – Acabo de descobrir que el molt cabró m'enganya. Tu en sabies res?

Adrià – Jo? I ara! Per què n'hauria de saber res?

Cristina – Ja sé com funciona la solidaritat masculina. Quan toca buscar una coartada per a un amic. O fins i tot deixar-li una habitació...

Adrià – Vas ben equivocada, Cristina, t'ho asseguro... Som amics, dona! Com pots pensar que...

Cristina – Perdona, són els nervis... Començo a dir bestieses.

Eva – Et quedes una estona aquí, fins que et calmis. Després te'n vas a dormir a casa teva i demà en tornem a parlar amb el cap fred. D'acord?

Cristina – A casa meva? Ja t'he dit que ni parlar-ne! Ara que hi sou tots dos, aprofito per demanar-vos un favor...

Adrià – Sí...?

Cristina – Us fa res si aquesta nit dormo aquí?

Eva – És que...

Cristina – Demà ja trobaré una solució... O me n'aniré a viure a casa de la mare. Però ara mateix... *(Es posa a sanglotar.)* Necessito una mica de companyia... I sou els únics amics que tinc.

L'Eva s'hi acosta per consolar-la.

Eva – I tant, dona...

Cristina – Sabia que podia comptar amb vosaltres... No em veig capaç d'explicar-ho ara mateix a la mare. No podia veure en Pau. Sempre m'ha dit que era un faldiller. Malauradament, tenia tota la raó. Però ara no tinc ganes que em faci sermons. En canvi, amb vosaltres...

Eva – És clar que pots comptar amb nosaltres. Oi, Adrià?

Cristina – Sou amics de veritat. M'emociona molt...

La Cristina es llança als braços de l'Eva.

Eva – No pateixis, tot s'arreglarà... Bé, això espero...

Adrià – Us deixo soles, noies. Me'n vaig a acabar el paté...

L'Eva se'l mira mentre se'n va, horroritzada.

Cristina – Si el tingués aquí al davant, no sé de què seria capaç, t'ho juro... A mi també em venen ganes de fer-ne paté, d'aquell porc.

Eva – Va, no diguis això...

Cristina *(eixugant-se les llàgrimes)* – Em sap molt de greu fer-te passar aquest tràngol.

Eva – Ja estàs més bé?

Cristina – Una mica... Ara sí que prendria alguna cosa.

Eva – Eh... I tant... Què vols?

Cristina – Amb un got d'aigua de l'aixeta ja faré. No et molestis, ja me'l serviré a la cuina.

Eva – No!

Cristina *(sorpresa)* – Ah, sí, és veritat. Me n'oblidava... El paté de senglar.

Eva – Et convé una cosa més forta, creu-me.

Cristina – No sé si...

Eva – Jo també en prendré. També em convé revifar-me una mica.

Cristina – Ah, sí?

L'Eva treu una ampolla i dos gots d'un aparador i els omple. Alça el got per brindar.

Eva – Va, que no ens deixarem abatre, oi? *(Una mica torbada.)* Ens en sortirem...

L'Eva es posa a plorar desconsoladament. Aquesta vegada és la Cristina qui la va a consolar.

Cristina – Sabia que eres una bona amiga, però francament, no pensava pas que això t'afectés tant...

L'Eva es refà.

Eva – Apa, brindem. No ens tornarà en Pau, però ens ajudarà a estar més tranquil·les.

Es beu el got d'un sol glop. La Cristina la imita.

Cristina – Déu-n'hi-do! Això ressuscita un mort!

Eva – Tant de bo...

Cristina – Què és?

Eva – Aiguardent de patata.

Cristina – Ah, sí... Es nota molt el... De fet, no té gaire gust, oi?

Eva – No.

Cristina – Això sí, et deixa els bronquis ben nets...

Eva – Sí...

Silenci.

Cristina – Com he pogut ser tan burra...?

Eva – Perdona?

Cristina – Amb en Pau! No sospitava res...

Eva – Potser encara tornarà... És un malson i prou, ja ho veuràs. Tots ens despertarem.

Cristina – Malauradament, em sembla que no... Abans em preguntaves si sabia qui era...

Eva – Qui?

Cristina – La dona amb qui en Pau m'ha estat enganyant!

Eva – I què?

Cristina – Si almenys fos una sola dona...

Eva – Com dius?

Cristina – He descobert per casualitat, després d'esbrinar la contrasenya de l'ordinador que diu que fa servir per treballar, que en Pau està apuntat a una web de cites...

Eva – Una web de...?

Cristina – Rotllosdunanit.com... No és amb una dona que m'enganya, Eva. És amb centenars!

Eva – De debò?

Cristina – Està obsessionat amb el sexe, ja t'ho dic jo. Velles, joves, grasses, primes, rosses, morenes... En això no és gens primmirat. Dispara a tot el que es mou.

Eva – Ah, sí...?

Cristina – És com si el descobrís ara, t'ho juro... I si veiessis les porqueries que comparteixen...

Eva – Ah, perquè a sobre s'envien fotos de...?

Cristina – No, no parlo de fotos! Parlo del que s'escriuen als xats de la pàgina de cites.

Eva – És clar. Tot té un límit, no fotem.

Cristina – Doncs en Pau ha sobrepassat tots els límits, ja t'ho dic jo...

Eva – Tant?

Cristina – Si llegissis aquelles converses, t'ho juro... Estic descobrint un altre home. Perquè amb mi, saps?, és més aviat tot molt rutinari...

Eva – Sí, amb mi també... Vull dir, amb l'Adrià, jo.

Cristina – No te'n refiïs. Et penses que els coneixes i un dia...

Se sent un soroll de ganivet elèctric, de tallabardisses o de motoserra...

Eva – Està podant les bardisses del jardí...

Cristina – Mentre fa el paté de senglar?

El soroll encara és més fort.

Eva – Potser hauria d'anar a veure què fa... Et deixo que t'instal·lis a l'habitació de convidats?

Cristina – D'acord. No et molestis, ja sé on és... I gràcies un altre cop per tot.

Surt la Cristina. Torna l'Adrià.

Adrià – On és, ara?

Eva – L'he escanyada i l'he deixada a la banyera de moment. Posats a fer, eliminem tots els testimonis que fan nosa.

Adrià – No ho has fet, oi?

Eva – És clar que no! I tu, m'expliques què passa? Què era aquella escandalera?

Adrià – No el podia deixar estirat allà al mig de la cuina.

Eva – I?

Adrià – L'he ficat al congelador mentre decidim què fem amb el cadàver.

Eva – I mentrestant has podat les bardisses? A la cuina?

Adrià – No, però... Com que no hi cabia sencer...

Eva – Déu meu... No pot ser... Com hem arribat fins aquí, Adrià? Ara mateix truco als Mossos.

Treu el mòbil.

Adrià – Em vols tancar a la presó?

Eva – És on van els criminals, no?

Adrià – Ja t'ho he dit: ha estat un accident.

L'Eva s'ho repensa.

Eva – Almenys n'estàs segur, que és mort?

Adrià – Vols dir que si estic segur que ja era mort abans de tallar-lo en tres trossos amb el tallabardisses? Perquè ara em sembla que no hi ha cap dubte...

Eva – No m'hauria imaginat mai sentir dir això a l'home amb qui em vaig casar.

Adrià – Ja saps què diuen... En les alegries i en les penes... T'ho havies d'haver pensat abans.

Eva – Abans de què?

Adrià – Abans d'enganyar-me amb en Pau, per començar...

Eva – T'has tornat boig, Adrià. Necessites ajuda. Tu mateix ho dius: és un homicidi involuntari. Al·legarem un trastorn mental transitori.

L'Eva marca un número.

Adrià – No ho facis...

Eva – És l'única sortida, t'ho asseguro.

Adrià – Et consideraran còmplice.

Eva – I això per què?

Adrià – La seva dona és aquí. No li has explicat res.

Eva – Però per què t'hauria d'haver ajudat a fer una cosa així?

Adrià – Perquè també t'enganyava a tu! Te'n volies venjar.

Eva – Com que també m'enganyava a mi?

Adrià – Us he sentit abans. Jo ja coneixia el perfil que té a la web de cites...

Eva – O sigui que ja ho sabies?

Adrià – Ja saps que als homes, quan es tracta de cardar, ens agrada molt presumir... De vegades et preguntes si no enganyen la dona només pel gust de presumir de les seves conquestes davant dels amics. És l'instint de caçador...

Eva – I no em vas dir res?

Adrià – I de què t'hauria servit saber-ho? A banda de posar-te en una situació ben incòmoda amb la Cristina...

Eva – Ja ho veig. O sigui que era per protegir-me. En tot cas, jo no tenia cap motiu per matar en Pau.

Adrià – Et sembla...?

Eva – Per quin motiu ho hauria fet?

Adrià – Per gelosia, tu també. Igual que la Cristina...

Eva – Però que t'has tornat boig?

Adrià – Et pensaves que eres l'única. No has suportat descobrir que només eres una de tantes conquestes. I quan t'he dit que el volia matar, m'has ajudat. Per venjar-te tu també.

Eva – Has perdut el cap, Adrià!

Adrià – Estem bojos tots dos. Cada ovella amb sa parella. Ja veig els titulars dels diaris: «Una parella diabòlica esquartera el cadàver del seu millor amic i el guarda al congelador. Després sopa tranquil·lament amb la vídua a l'habitació del costat...»

Eva – Series capaç d'explicar una cosa així a la policia? Només per arrossegar-me a la ruïna amb tu? És monstruós!

Adrià – Però si no seré jo qui els ho explicarà! És el que pensarà el jutge. Encara que jo digui que en soc l'únic culpable, estarà convençut que et vull protegir.

L'Eva sembla perdre la seguretat.

Eva – Tu creus?

Adrià – Sigui com sigui, serà la fi de la teva carrera d'advocada. Qui confiaria el seu divorci a algú que talla els amants a trossos amb el tallabardisses?

Eva – Malauradament, tens raó...

Adrià – I et veus explicant al jutge que em vas enganyar sense adonar-te'n?

Eva – Però és veritat, t'ho juro!

Adrià – Un adulteri involuntari? Explica-m'ho, a veure si aconsegueixes convèncer-me a mi...

Eva – Va ser el cap de setmana que eres a València per l'estrena de Microones, precisament. Jo havia hagut d'anar a Saragossa per un judici que, al final, es va ajornar.

Adrià – Digues més aviat que no volies ser-hi el dia del naufragi...

Eva – En tot cas, ni tu ni jo érem a casa. La casa havia de quedar buida.

Adrià – En Pau m'havia demanat que li deixés les claus per trobar-se amb una de les seves conquestes. O sigui que eres tu?

Eva – Però què dius! Vaig tornar en plena nit sense avisar. Jo no sabia que li havies deixat la casa... i el nostre llit de matrimoni, perquè s'hi fiqués amb una de les seves amants!

Adrià – És l'únic llit de matrimoni que tenim a casa... I després?

Eva – Doncs en arribar vaig anar-me'n directament al llit.

Adrià – Amb en Pau...

Eva – Vaig veure que hi havia algú al llit, però em vaig pensar que eres tu! Vaig pensar que al final havies decidit tornar aquella mateixa nit després de l'estrena. Com que ja sabia que seria un fracàs, no em va estranyar...

Adrià – Gràcies...

Eva – Vaig anar amb compte de no fer soroll per no despertar-te.

Adrià – Però, al final, el teu company de llit es va despertar igualment.

Eva – Segurament la meuca aquella d'en Pau havia marxat a mitjanit. I es veu que ell tenia ganes de repetir.

Adrià – O sigui que vas fer de suplent. Vas sortir al camp a la mitja part, vaja...

Eva – Em devia confondre amb l'altra. Fins a l'endemà al matí no em vaig adonar que no eres tu, al llit. Tot i que hi va haver alguna cosa que em va estranyar una mica.

Adrià – Per què? Va anar millor que de costum?

Eva – No he dit això... Diguem que va ser diferent... I no entenia per què t'entestaves a dir-me Alexandra 69.

Adrià – Es va lluir, eh?

Eva – Diguem que... ja no estava acostumada a tanta... fantasia.

Adrià – A sobre te'n fots de mi...

Torna la Cristina.

Cristina – Perdona... Em deixaries un raspall de dents? He sortit de casa com una boja. No havia previst...

Adrià – Sobretot aquesta nit, vigila de no equivocar-te de llit... Mai se sap...

Cristina – Eh... Sí.

Adrià – Us deixo... Segur que teniu moltes coses per explicar-vos... Experiències per compartir...

Surt.

Cristina – Què ha volgut dir?

Eva – No ho sé... Bé, sí...

Cristina – Què?

Eva – M'acusa d'haver-lo enganyat.

Cristina – I... és veritat o no?

Eva – Va ser un adulteri... involuntari.

Cristina – Un adulteri involuntari? Estàs de broma?

Eva – No.

Cristina – Ah, caram...

Eva – Un dia vaig arribar a casa. Hi havia un home al meu llit. No va ser fins a l'endemà al matí que em vaig adonar que no era el meu marit...

Cristina – M'estàs prenent el pèl?

Eva – Gens ni mica.

Cristina – A qui pretens fer empassar això, Eva? Al teu marit, espero que no...

Eva – Tens raó... No és gens creïble.

Cristina – És una llàstima, de fet. T'ho imagines? El plaer sense la culpa.

Eva – I sense el càstig...

Cristina – I almenys va valer la pena?

Eva – Doncs he de confessar que... sí, va valer molt la pena.

Cristina – Enganyar sense saber-ho no és ben bé enganyar, oi...? *(Totes dues esclaten a riure nerviosament.)* Sí... Però si en Pau gosés explicar-me una història tan idiota, és que realment em prendria per imbècil...

Eva – Naturalment, però... no trobes que en una parella també cal saber perdonar?

Cristina – Perdonar? Et juro que el podria matar.

Eva – És una manera de parlar, suposo.

Cristina – Tu no has pensat mai a matar algú?

Eva – Home...

Cristina – Si l'Adrià t'enganyés, posem per cas, el podries matar?

Eva – Per què? Que en saps alguna cosa, tu?

Cristina – No, no, de cap manera...

Eva – I... I tu què? No has enganyat mai en Pau?

Cristina – No... Bé... Depèn del que en diguem enganyar.

Eva – Ah, sí?

Cristina – Vull dir, tècnicament...

Eva – Ja ho veig... Fer una mamada compta com a infidelitat? Coses així...

Torna l'Adrià.

Adrià – Bé... Ja ho podem posar tot sobre la taula.

Eva – Tot sobre la taula? Has decidit confessar-ho tot?

Adrià – El sopar! Em refereixo a posar el sopar a taula...

Cristina – Ah, sí, és veritat... El paté de senglar...

Eva – Vaig a arreglar-me una mica...

L'Eva surt. Silenci incòmode.

Cristina – No li ho has dit?

Adrià – Què?

Cristina – Allò de la nit de Cap d'Any passada, quan ens vam deixar portar una mica.

Adrià – És clar que no! Per què ho dius?

Cristina – No ho sé... La trobo una mica estranya...

Adrià – No és per això, creu-me.

Cristina – És que no n'hem tornat a parlar mai... Jo anava una mica borratxa. Tu també... Però no significava res, oi que hi estem d'acord? Només va ser... un petit accident.

Adrià – Ai, no... Ara no et posis tu també amb això dels accidents...

Cristina – Perdona que hagi tret el tema. No ho hauria d'haver fet...

Adrià – Ja ho he oblidat.

Torna l'Eva amb un posat una mica trasbalsat.

Eva – Què, ens fotem aquest senglar o no?

Sona el timbre.

Adrià – Qui deu ser...?

Eva – La policia?

La Cristina, intrigada per la seva estranya actitud, els mira amb neguit.

Adrià – Hi vaig... Si no he tornat en cinc minuts, avisa la meva advocada...

L'Eva adreça a la Cristina una mirada de complicitat per tranquil·litzar-la.

Eva – És una brometa que tenim entre nosaltres.

Cristina – D'acord...

Eva – T'agrada el senglar?

Cristina – Sí, bé...

Torna l'Adrià amb un paquet.

Adrià – Era el sushi.

Eva – Ostres, és veritat! Me n'havia oblidat del tot.

Cristina – Que també heu demanat sushi?

Un moment d'incomoditat.

Fosc.

Acte 2

Cristina – Enhorabona pel paté, Adrià. Era deliciós, de debò.

Adrià – Gràcies... Em sap greu això del perdigó amb què gairebé t'has trencat una dent. Per més cura que hi posis, sempre en queda un o dos.

Cristina – Costa molt fer desaparèixer tots els rastres del crim, eh? Però no sabia pas que fossis caçador...

Eva – Mira que és curiós, jo tampoc...

Adrià – Avui dia no és una cosa de què es faci gaire gala.

Cristina – Així que l'has matat tu, el pobre senglar?

Adrià – Bé, tot just començo... No soc gaire bon tirador.

Cristina – D'això en dono fe...

Adrià – Amb l'escopeta, vull dir! No tinc gaire punteria quan caço...

Cristina – Home, un senglar és un animal força gros. No cal ser un tirador d'elit, oi?

Adrià – En realitat va ser més aviat... un accident.

Cristina – Un accident? Ves per on...

Adrià – Tornava de caçar amb les mans buides... Amb en Pau, precisament. I de tornada, a la carretera, aquell senglar se'm va ficar sota les rodes.

Cristina – Potser era un senglar depressiu. Devia voler posar fi a aquella vida de porc...

Adrià – Sí, segurament...

Cristina – Déu-n'hi-do... Ets ben fresc, tu...

Adrià – Perdona?

Cristina – Vull dir que t'agrada l'aire fresc. La caça, el golf...

Eva – També jugues a golf?

Adrià – Sí, darrerament hi he tornat a jugar una mica...

Cristina – I... jugueu de debò a golf, amb en Pau, o era una coartada que li donaves perquè fes de les seves amb les amants?

Adrià – No, no, de debò que juguem a golf. En Pau és molt juganer, per cert... Bé, vull dir que és molt bon jugador.

Cristina – Sí... Em diu que hi ha un camp de divuit forats preciós a Caldes de Malavella... Crec que fins i tot hi ha un hotel al mateix complex.

Eva – La veritat és que fa goig... M'hi hauràs de portar algun dia, eh, Adrià? També m'agradaria provar de jugar a golf.

Cristina – En tot cas, m'has de donar la recepta del paté de senglar. Ah, no, és veritat, perdona... Això també és un secret...

Silenci incòmode.

Eva – Una mica més d'amanida?

Cristina – No, gràcies, de veritat... No em passa res més coll avall.

Adrià – Si vols anar a descansar, no te n'estiguis.

Cristina – Amb el que m'està passant, no sé si em podré adormir de seguida... Però és un consol saber que en moments així pots comptar amb els amics.

Eva – Aquí ets a casa teva, Cristina...

Adrià – Unes postres?

Eva – Tenim gelats de pal al congelador...

Cristina – No, gràcies... Si no us fa res, vaig a rentar-me les mans.

S'aixeca.

Adrià – Al lavabo, més val. Tinc la cuina una mica cap per avall...

La Cristina surt. L'Adrià se serveix més paté.

Eva – Bé, sembla que t'ho prens prou bé... Almenys no t'ha fet perdre la gana...

Adrià – De què serviria que em deixés morir de gana?

Eva – I a tu què t'ha agafat, per dir-li que eres caçador?

Adrià – No ho sé... Se m'ha acudit així, de cop... Havia d'inventar-me alguna cosa per evitar que fiqués el nas a la cuina.

Eva – I el paté? De què és exactament? O potser més val que no ho pregunti...

Adrià – No, no, això sí que és veritat. És paté de senglar.

Eva – També haurem de tornar a parlar del golf, perquè aquest golf no em fa gaire bona espina...

Adrià – Però si no amago res...

Eva – A part d'un cadàver... T'ho torno a preguntar per última vegada: no és una broma? Perquè seria de molt mal gust. Et recordo que la vídua és a l'habitació del costat...

Adrià – Si vols, ves a fer una ullada al congelador. Però t'aviso que no és gaire bonic de veure.

Eva – No vull veure res. I no vull saber res.

Adrià – No et serà fàcil dir que no ho sabies... No estem parlant de nadons congelats, amagats entre dues piles d'hamburgueses. És un paio d'un metre noranta-cinc, repartit en tres trossos de seixanta-cinc centímetres...

Eva – Però ets un monstre... Ocultar un cadàver, saps el que et pot costar això? Vols que em passi a la presó els millors anys de la meva vida?

Adrià – Som al mateix vaixell, Eva. M'has d'ajudar!

Torna la Cristina.

Cristina – Li trucaré.

Eva – No sé si és una bona idea.

Cristina – Bé li hauré de dir que el deixo!

Eva – No t'ho vols pensar una mica més?

Cristina – Ja m'ho he pensat prou, creu-me. No li perdonaré mai el que m'ha fet.

Adrià – Però per parlar amb ell pots esperar a demà, no?

Cristina – Si veu que aquesta nit no torno a casa, es preguntarà on m'he ficat. Avisarà la policia.

Eva – Ah, sí, doncs... En aquest cas més val que l'avisis.

Adrià – Tal com està, dubto que truqui a la policia, però bé...

Cristina – Tal com està?

Adrià – Vull dir... Potser ja s'ensuma alguna cosa i deu estar una mica incòmode amb tot plegat.

Eva – No preferiries tornar a casa, simplement? Demà serà un altre dia...

Cristina – No podria dormir ni una nit més sota el mateix sostre que aquell malparit.

Eva – Et veus amb cor de parlar amb ell?

Cristina – No, però tranquil·la, no em posaré a discutir amb ell sobre la venda de la casa i la custòdia del gos. Li diré que es posi en contacte amb la meva advocada. És a dir, tu.

Adrià – Així que li portaràs tu el divorci?

Eva – No ho sé... Sí... M'ho ha demanat la Cristina.

Adrià – Bé... Si de debò li vols trucar ara... Vols que et deixem sola?

Eva – Si vols estar tranquil·la, pots anar a la...

Adrià – A la cuina, no.

Cristina – No em feu nosa, al contrari.

Marca el número. Se sent un telèfon que sona a l'habitació del costat.

Cristina – Que estrany, sembla que soni aquí al costat...

Adrià – Deu ser el meu.

Cristina – Doncs no l'agafes?

Adrià – Sí, sí... Ara hi vaig...

Surt davant la mirada intrigada de l'Eva.

Cristina – No contesta...

Eva – Sí... No m'estranya.

Cristina – Per què ho dius?

Eva – Si li ha sortit el teu número a la pantalla i sap per què li truques... Potser prefereix no agafar-lo.

Cristina – És ell... Pau? Ho sé tot. Tot què? Sí, és clar, fes-te l'innocent, a sobre. Sí, sí, el teu golf de divuit forats. Quin nom fas servir a Rotllosdunanit.com? Ah sí, Pau327. Es veu que en aquesta web ja hi ha tres-cents vint-i-sis imbècils com tu que també es diuen Pau. Malparit! És tot el que se t'acut dir? Desgraciat! S'ha acabat, Pau327. La pròxima vegada que em vulguis dir res, parla amb la meva advocada. La coneixes perfectament: és l'Eva. Sí, l'Eva! La dona de l'Adrià, el teu millor amic. T'has quedat sense paraules, eh? Au, bona nit, tros d'imbècil! *(Desa el mòbil.)* Que bé que se sent una quan es desfoga...

L'Eva es queda de pedra.

Eva – Qui era?

Cristina – Com que qui era? Ell, dona! Qui vols que sigui?

Eva – En Pau? I què t'ha dit?

Cristina – No gaire res. Què vols que digui? Però feia una veu molt estranya. Em sembla que em prendré una aspirina. Em comença a agafar migranya... Puc agafar una mica d'aigua del lavabo?

Eva – Sí, dona.

Cristina – El molt cabró...

La Cristina surt. Torna l'Adrià.

Adrià – Tot bé? Què passa?

Eva – M'has pres el pèl de mala manera!

Adrià – Què?

Eva – La Cristina. Acaba de parlar amb en Pau per telèfon.

Adrià – Era jo.

Eva – Perdona?

Adrià – El mòbil d'en Pau! Se l'havia deixat aquí i me l'he ficat a la butxaca... He contestat jo per no aixecar sospites.

Eva – De debò? Ara entenc per què em deia que feia una veu estranya.

Adrià – He fet com a la tele. He parlat a través d'un mocador.

Eva – Estàs molt malament del cap...

Adrià – Així tindrem una coartada. No puc haver-lo matat aquí fa una hora si la seva dona acaba de parlar amb ell per telèfon.

Eva – Tret que a la policia se li acudeixi geolocalitzar la trucada i descobreixi que venia de la nostra cuina.

Adrià – Tu creus que s'hi escarrassarien tant?

Eva – Estem parlant d'un crim, eh?

Silenci. L'Adrià fa veure que es posa a plorar.

Adrià – Si sabessis com me'n penedeixo... Si pogués tornar una hora enrere... Però això no pot ser.

Eva – De debò que l'has matat perquè no li havia agradat la teva obra?

Pausa.

Adrià – No... No només per això.

Eva – Per què, doncs?

Pausa.

Adrià – M'ha confessat que havia anat al llit amb tu.

Eva – Ah, d'acord... I per què no m'ho has dit de bon començament?

Adrià – Volia veure si m'ho explicaries tu, espontàniament.

Eva – Així que tampoc te'l vas creure quan et va dir que havia estat una simple confusió.

Adrià – En Pau no m'ha dit que per a ell fos un malentès. Aquest és el problema...

Eva – El molt malparit... El mataré!

Adrià – Ja ho he fet jo... Només et demano que m'ajudis a desfer-me del cos. Si m'estimes... M'estimes?

Eva – És clar que t'estimo. Com en pots dubtar?

Adrià – Et crec.

Eva – I tu, a mi? Em creus si et dic que me'n vaig anar al llit amb ell per error?

Adrià – Ho intento... Reconeix que no és gens fàcil.

Eva – Què podria fer per demostrar-te fins a quin punt t'estimo...?

Adrià – Ja has fet molt. Però tens raó, no me'n sortiré pas. I no vull arrossegar-te a la presó com a còmplice. Trucaré a la policia.

Eva – No, espera!

Adrià – Què?

Eva – No vull que et passis anys a la presó.

Adrià – I aleshores què fem?

Eva – T'ajudaré a fer desaparèixer el cos d'en Pau...

Adrià – I com ho fem, això?

Eva – Creu-me, com a advocada, molts clients m'han confiat els seus petits secrets. I he après uns quants mètodes ben senzills per fer passar el cos d'un paio de gairebé dos metres pel desguàs d'una banyera, després d'una nit en un bany de sosa.

Adrià – Bé...

Eva – Però primer ens haurem de desfer d'ella.

Adrià – Desfer-nos d'ella?

Eva – Vull dir que ens l'hem de treure de sobre!

Adrià – Quin ensurt que m'has donat...

Torna la Cristina.

Cristina – Quines cares feu! Hi ha algun problema?

Eva – No, no, cap ni un.

Cristina – He provat d'estirar-me una estona, però no hi ha manera que m'adormi.

Adrià – I si féssim una copeta per relaxar-nos una mica?

Cristina – No ho sé, amb les pastilles que he pres... Més val no barrejar, oi?

Eva – Va, una copeta de digestiu no ha fet mal mai a ningú.

Cristina – És veritat que el senglar m'ha costat una mica de pair... És bo, però... és una mica pesat, no?

L'Eva serveix tres gots. D'amagat, posa una pastilla en un d'ells i l'allarga a la Cristina.

Adrià – Ah, has tornat a treure l'alcohol de cremar...

Cristina – L'aiguardent de patata...

Eva – És una especialitat de Vilacardona de Dalt.

Cristina – Vilacardona de Dalt?

Adrià – L'Eva hi té un oncle. Un capellà. Ho destil·la de nit amb un alambí clandestí a la cripta de l'església.

La Cristina, distreta, els escolta a mitges.

Cristina – No sé on devia quedar amb les seves amants.

Adrià – D'hotels n'hi ha a tot arreu, ja ho saps.

Cristina – Era tan garrepa... Em costaria de creure. Estic convençuda que si es va apuntar a aquesta web era per no haver de pagar putes. Vistes les fotos de les seves conquestes, no era gaire exigent amb la mercaderia...

Eva – Gràcies...

La Cristina la mira sorpresa.

Adrià – Però per què en parles en passat?

Cristina – Perdona?

Eva – Has dit que era molt garrepa.

Cristina – Perquè per a mi és mort.

Eva – Va, no diguis això...

Cristina – O potser hi havia algun amic que li deixava el pis... En aquests casos els homes són molt solidaris, per desgràcia. No ho dic per tu, Adrià, és clar...

L'Adrià li torna a omplir el got.

Adrià – Va, t'estàs fent mala sang... Fes un glop, més val.

Cristina – No sé què em passa... Abans no podia aclucar l'ull i ara m'agafa una son que no m'hi veig... Em sembla que me'n vaig al llit...

Cau a terra.

Adrià – Al final li han fet efecte, les pastilles...

Eva – Sobretot el somnífer que li he posat al got.

Adrià – No ho deus haver fet, oi?

Eva – Ara ja ens podem desfer del cos tranquil·lament.

Adrià – Del seu?

Eva – Del d'en Pau! Ajuda'm a portar-la a l'habitació de convidats. Demà es despertarà i ja serà oficialment vídua.

Adrià – I fins i tot li haurem estalviat els maldecaps del divorci.

Eva – Ben mirat, li fem un favor.

L'arrosseguen pels peus fora d'escena i tornen de seguida.

Adrià – I què fem amb en Pau?

Eva – Això de la sosa trigarà massa.

Adrià – Sobretot si la Cristina es vol banyar demà al matí...

Eva – Tens raó...

Adrià – Repartirem en Pau en tres bosses d'escombraries. I el portarem a fer una volta pel bosc...

Eva – O al zoo. Ho he vist fer en una pel·lícula... El llences a la gàbia de les feres i aquí no ha passat res.

Adrià – Et veus passant el control de seguretat del Zoo de Barcelona amb tres bosses d'escombraries?

Eva – Podríem saltar la tanca de nit.

Adrià – Amb Collserola en tindrem prou. Tinc una pala al cobert del jardí.

Eva – I amb... en Pau, vols que t'ajudi?

Adrià – Ja he fet el pitjor. Me n'encarrego jo. Taca molt...

Eva – Com vulguis...

Surt.

Eva – Espero que no estigui fent una bestiesa, però bé... Ja és massa tard per tirar enrere. Va, una darrera copeta per al camí...

Se'n serveix una altra i se la beu d'un glop. Li sona el mòbil.

Eva – Digui? *(Desconcertada.)* Pau? Si és una broma, és de molt mal gust. Ets tu, Adrià? Perdona, Pau, ets tu de debò? No, no, no em sorprèn gens, però... Bé, sí, una mica... Ah, t'has deixat el mòbil a casa nostra. Sí, m'ha parlat de la vostra... discussió... Però per què li ho vas anar a explicar? En fi, ja està fet... Un dia o altre havia de sortir a la llum... D'acord, li ho diré. Això mateix. Gràcies per trucar. Per cert, has parlat amb la Cristina? Sí, em sembla que s'ensuma alguna cosa. Per dir-ho suaument... D'acord, adeu, Pau... *(Penja.)* El cabró, com m'ha pres el pèl...

Torna l'Adrià amb unes bosses d'escombraries.

Eva *(com si res)* – Què, ja està?

Adrià – Sí. He trigat una mica, amb el gel els trossos es començaven a enganxar al fons del congelador... Hi he hagut d'anar amb el pic de gel...

Eva – Pobre Pau... Se'm fa ben estrany veure'l així, camí del gran reciclatge...

Adrià – En tot cas, no sé com donar-te les gràcies. És una prova d'amor increïble.

Eva – Em perdones, doncs, l'adulteri involuntari?

Adrià – I tant... M'has demostrat fins a quin punt m'estimes.

Eva – I jo et perdono que fiquessis el teu millor amic al meu llit sense avisar-me, d'acord?

Adrià – Encara he d'agafar dues bosses.

Eva – T'ajudaré...

Adrià – N'estàs segura?

Eva – Com deies abans... En les alegries i en les penes.

Surten. Entra la Cristina, mig atordida.

Cristina – Que hi sou? On collons he deixat el telèfon?

Observa les bosses d'escombraries amb curiositat. Buscant el mòbil, troba sota el coixí del sofà la camisa plena de sang amb els botons de puny... Intrigada, es va desensopint de mica en mica. Obre una bossa i la torna a tancar de seguida, horroritzada... Els altres dos entren amb dues bosses més.

Adrià – Cristina, què hi fas, aquí?

Eva – No dorms?

Cristina – No... Bé, sí... És que m'havia deixat el mòbil.

Adrià – Estàvem a punt de treure les escombraries...

Cristina – Me'n torno al llit. No us preocupeu per mi...

Surt, visiblement espantada.

Adrià – Creus que sospita alguna cosa?

Eva – Potser també ens l'hauríem de carregar, oi?

Adrià – O sigui que series capaç de matar per mi? Gairebé em fas por...

Eva *(exaltada)* – Coneixes aquella cançó de l'Édith Piaf? L'himne a l'amor! *(Taral·lejant, apassionada.)* Ho deixaria tot per tu, fins i tot els amics i la pàtria!

Adrià *(neguitós)* – Escolta, t'he de confessar una cosa...

Eva – No em diguis que has matat algú més!

Adrià – No, precisament... Bé, sí, però...

Eva – Pobre Pau... Al capdavall era un amic. M'agradaria dir-li l'últim adeu. A quina bossa has posat el cap?

Adrià – Jo de tu no ho faria...

Eva – Em sembla que ens convé parlar una mica, no trobes?

Adrià – D'acord, no és en Pau, el que hi ha a les bosses.

Eva – Com que no és en Pau? Que has matat algú altre?

Adrià – No, vull dir que no he matat ningú... Com t'has pogut creure una cosa així?

Eva – T'he de confessar que ja no estic segura de res... *(Obre una bossa i se li glaça el somriure.)* No... Quin horror... O sigui que de debò has matat algú?

Adrià – Però que no! Bé, sí, però...

Eva – Què és, això?

Adrià – El senglar...

Eva – El senglar? Però Adrià, si tu no ets caçador! O és una altra cosa que m'has amagat?

Adrià – No caço, tranquil·la. Però la història del senglar és veritat.

Eva – No em diguis... T'escolto, doncs...

Adrià – Era amb en Pau, precisament. Havíem jugat a golf.

Eva – Ara el golf... No em diràs que en plena partida, entre el forat disset i el divuit, has matat un senglar d'un cop de pilota?

Adrià – Tornàvem del golf en cotxe. Enmig del bosc vam atropellar un senglar. De poc que no ens hi matem, imagina't. Un senglar de dos-cents quilos, a noranta per hora, ja et pots imaginar com et deixa el cotxe, per gros que sigui el tot terreny.

Eva – També t'has carregat el nostre cotxe?

Adrià – Això és el de menys, no? Vam sortir de la carretera... En Pau estava una mica estabornit.

Eva – I aleshores?

Adrià – Com que encara era viu, vaig decidir portar-lo perquè el curessin.

Eva – En Pau?

Adrià – El senglar! El vam ficar al maleter. Però quan vam arribar al veterinari, havia mort de les ferides.

Eva – Qui?

Adrià – El senglar!

Eva – Entesos...

Adrià – Com que ja el teníem al maleter... No sabíem què fer-ne. Va ser en Pau qui va tenir la idea de fer-ne paté.

Eva – Ah, sí... Era una bona idea... Però aleshores... Per què t'has inventat una història així?

Adrià – Mentre trossejàvem l'animal... en Pau em va confessar que s'havia ficat al llit amb tu.

Eva – Es veu que esquarterar el senglar el va inspirar... I què et va dir? Perquè en Pau sí que sabia que estava al llit del seu amic.

Adrià – Sí, per això se'n sentia culpable. Es volia treure un pes de sobre.

Eva – La consciència? En Pau, consciència?

Adrià – Tens raó. Em sembla que sobretot em volia humiliar... Amb l'excusa que havia estat un adulteri involuntari... com dius tu.

Eva – I què?

Adrià – Al final em va confessar que sabia perfectament el que feia... i que probablement tu també ho sabies.

Eva – El malparit... Et juro que jo...

Adrià – Et crec. Només volia fer-me mal. Ja t'ho he dit: sempre ha tingut enveja de mi. En realitat, sempre m'ha odiat. Total, que vam arribar a les mans i...

Eva – D'aquí ve la sang de la camisa...

Adrià – No, és sang del senglar, de quan el vam ficar al maleter.

Eva – Entesos...

Adrià – Després vam fer les paus. Li vaig deixar una altra camisa i se'n va anar.

Eva – I després?

Adrià – Quan has arribat estava enfadat amb tu. Per no haver-me dit que havies anat al llit amb ell. M'he sentit traït. Enganyat.

Eva – Perdona. Però et juro que no ho sabia...

Adrià – Va ser llavors que vaig tenir aquella idea. Em va venir així. Esquarterar aquella pobra bèstia em va deixar ben trasbalsat. Havia trobat la recepta a la revista Lecturas...

Eva – A Lecturas?

Adrià – Em vaig inventar la història per castigar-te. T'he dit que l'havia matat, per veure com reaccionaves. I després tot s'ha anat embolicant...

Se sent una sirena de policia. L'Eva veu la camisa al sofà.

Eva – Deu haver estat la Cristina... Ha vist les bosses i la camisa... Deu haver trucat a la policia...

Truquen a la porta amb força. Entra la Cristina amb un ganivet gros a la mà.

Cristina – No us acosteu, colla de malalts...

Eva – Tranquil·la, t'ho explicarem tot. Només és una broma estúpida...

Adrià – No és en Pau, el que hi ha en aquestes bosses, t'ho asseguro.

Cristina – Ni un pas més o disparo!

Adrià – És un ganivet...

Eva – Mira, n'obro una i ho veuràs tu mateixa.

Li ensenya el contingut d'una bossa.

Cristina – Però quin horror és aquest?

Adrià – És un senglar! Mira! Està ple de pèl.

Cristina – En Pau també en tenia molt, de pèl!

Eva – No tant...

Cristina – I tu com ho saps?

Veu en off – Policia!

Adrià – Els has trucat tu. Més val que els ho expliquis tu.

Eva – No serà fàcil...

Cristina – D'acord...

La Cristina surt.

Adrià – Em sap greu. He fet una bestiesa. Però m'he sentit traït...

Eva – La culpa és meva... T'ho hauria d'haver explicat tot de seguida. Però tenia por que no em creguessis...

Adrià – Hem fet tots dos l'idiota.

Eva – Ja ho veus, amagar la pols sota la catifa no resol mai res... Al final sempre t'acaba esclatant tot a la cara...

Adrià – Sí. Per això més val que tu també li ho diguis.

Eva – Què?

Adrià – A la Cristina! El que va passar amb en Pau.

Eva – De tota manera, ell l'enganya amb tot el que es mou.

Adrià – Sí, però tu ets la seva millor amiga.

Torna la Cristina.

Cristina – Tot arreglat, ja han marxat. Perdoneu, no sé què m'ha agafat.

Eva – Aquesta nit estem tots una mica trasbalsats... Deu haver-hi lluna plena...

Cristina – No sabia que hi hagués lluna plena.

Eva – En tot cas, si no ho és, ho sembla.

Adrià – Us deixo, em sembla que teniu coses per parlar...

L'Adrià surt.

Cristina – Què ha volgut dir?

Pausa.

Eva – Jo també he anat al llit amb en Pau.

Cristina – Què?

Eva – T'ho juro, va ser... completament involuntari.

Cristina – O sigui que la història que m'has explicat abans era la teva història... amb en Pau?

Eva – Feia molt de temps que t'ho volia dir, però no sabia com.

Cristina – Però com pot ser?

Eva – El cabró de l'Adrià li deixava el nostre llit per a les seves aventures...

Cristina – D'acord, et crec. I no en vull saber res més... Ets la meva millor amiga, no?

Eva – Gràcies, Cristina.

Cristina – Totes ens podem equivocar quan hem begut massa.

Eva – Jo no havia begut gens.

Cristina – Bé, no és això. El veritable culpable de tot plegat és en Pau. Més val que no el tingui al davant ara mateix, perquè seria capaç de matar-lo!

Eva – No es mata algú així com així, tranquil·la... Però si necessites advocada, aquí em tens... Per al divorci, vull dir.

Cristina – Gràcies... Bé, crec que més val que us deixi. Vosaltres també deveu tenir coses per parlar... Aniré a dormir a casa de la mare. Li diré que m'he deixat les claus.

Eva – Molt bé... Demà ho veuràs tot més clar... Tots ho veurem més clar.

La Cristina se'n va. Torna l'Adrià. S'asseuen al sofà i es queden una estona en silenci.

Adrià – De debò que va ser involuntari?

Eva – Diguem que va ser... inconscient, doncs.

Adrià – D'acord. Faré veure que m'ho crec.

S'abracen.

Eva – Però la veritat és que des d'aleshores se m'ha despertat la libido...

Adrià – Sí, ja me n'he adonat. No sabia per què.

Eva – Ho hauríem de fer més sovint.

Adrià – Vols dir... això de les cites a cegues al nostre llit de matrimoni?

Eva – Tens més amics a qui deixis la casa per cardar amb les seves amants?

Adrià – Jo pensava més aviat a l'inrevés. També deus tenir amigues que posen les banyes als marits i busquen un lloc on fer les seves malifetes... Et recordo que em portes avantatge... Ara em toca a mi.

Eva – Em sap greu, totes les meves amigues són fidels...

Adrià – Em costa de creure... Ja en tornarem a parlar. Però t'he de confessar que a mi també em posa aquesta idea...

Música. Es fan un petó.

Fosc.

Epíleg

Hi ha tres maletes en un racó de la sala d'estar. L'Adrià entra i es treu la gavardina.

Adrià – Amor! Que hi ets?

Arriba l'Eva.

Eva – Què, com ha anat?

Adrià – L'obra els encanta. Han decidit produir-la per a la temporada que ve.

Eva – Què dius! És fantàstic!

Adrià – I els ha semblat genial el títol.

Eva – Un petit assassinat sense conseqüències... Sona força més bé que Microones...

Adrià – Cal dir que està inspirada en fets reals...

Eva – O gairebé...

Es fan un petó.

Adrià – Al final, tot està bé si acaba bé.

Eva – Sempre he cregut en tu... Fins i tot quan m'explicaves històries per no dormir... o per dormir per sempre.

Adrià – Al final, tot aquest tràngol ens ha unit més. Et prometo que no et mentiré mai més.

Eva – I jo que no et tornaré a amagar res.

L'Adrià es fixa en les maletes.

Adrià *(inquiet)* – Què hi fan, aquestes maletes? Ja em deixes? Després de tot el que m'acabes de dir...

Eva – Són les maletes de la Cristina. M'ha demanat si podia venir a passar la nit aquí. Sembla que les coses no han anat gaire bé amb en Pau... No sap on anar.

Adrià – Quina tia més pesada... No ens en desempallegarem mai...

Eva – Li ho devem, això...

Adrià – Bé... Però només una nit, eh?

Sona el timbre.

Eva – Deu ser ella...

Adrià – D'acord, vaig a buscar el cava.

Eva – Per celebrar el divorci de la Cristina?

Adrià – Per celebrar que em munten l'obra! Què hi farem, ens el beurem amb ella.

L'Adrià surt. L'Eva va a obrir i torna amb la Cristina.

Eva – No fas gaire bona cara. Us heu barallat, oi?

Cristina – Escolta, Eva... Em sembla que he fet una bestiesa...

Eva – Em fas por, Cristina... Quina mena de bestiesa?

Cristina – Em sembla que he matat en Pau.

Eva – Ah, no. Aquesta ja me la sé. No hi picaré dues vegades!

Cristina – Hem tingut una discussió, tots dos. La cosa s'ha encès de seguida. I li he dit que fotés el camp de casa immediatament.

Eva – I després?

Cristina – Bé... Ha anat a buscar les maletes. I després la cosa se n'ha anat una mica de mare.

Eva – Una mica?

Cristina – Jo estava tallant un pollastre... Duia un ganivet elèctric a la mà i... he perdut una mica els estreps.

Eva – Però on és? A l'hospital?

Cristina – Malauradament ja era massa tard per trucar al 112. Només volia espantar-lo. Se m'ha acostat per desafiar-me. He fet un gest reflex i... li he tallat la caròtide.

Eva – Déu meu... El malson continua. Però on és?

La Cristina assenyala les maletes amb la mirada.

Cristina – Doncs... Dins les maletes...

Eva – Què dius, ara?

Cristina – Necessitaré que m'aconsellis, Eva.

Eva – Els meus consells d'advocada? No et facis gaires il·lusions, Cristina. Per més letal que sigui als jutjats... No ho podrem fer passar per un accident domèstic...

Cristina – Jo pensava més aviat fer-lo passar pel desguàs de la banyera després d'un banyet amb sosa...

Eva – N'hauré de parlar amb l'Adrià...

Torna l'Adrià, radiant, amb una ampolla de cava a la mà.

Adrià – Cava!

Les altres dues se'l miren perplexes.

Fosc. **Fi**

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-528-0

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.